

PIHIST JA PIHTIMISEST

Kiriku algusaegadel tunti ainult **avalikku pihti**, kus kõigi ees pihiti raskeid kuritegusid. Ajapikku sellest loobuti ja avalik piht asendus **eraviisilise pihiga**. Aja jooksul seati piht sisse sakramendina (salasusena).

Kaasaja inimesel, kes on sageli hädas oma hingeliste probleemidega ei ole teadmist ega oskust pihtida. Veel enam, ta ei tule selle pealegi, et endasse vaatamist harjutades õpib ta tundma enda hingeelu. Läbi selle õpib ta nägema, et probleemid ei ole ainult minul, vaid kõigil ühed ja samad – äralangemine oma Loojast, millest tõusev isekus on kõikide probleemide juur.

Arendades endas võimet pihtida, end Jumalale, oma Loojale avada saame tasapisi teadlikumaks meisse kätketud Looja Kujust – oleme loodud Tema Näo järele. Meie teadlikkus sellest suurest saladusest on tahmunud. Nagu lambiklaas, mis on paksu tolmu või tahmaga kaetud ei lase läbi piisaval hulgal valgust, nii on ka meie hingega, mis on varjatud isekuse saastaga.

Piht on abiks enda sees **terviklikkuse** taastamisel, enda üles ehitamisel koostöös Jumalaga.

Siin tekkiv **sünergia on kahepoolne**: Jumala täiuslik Armastus ühelt poolt ja meie armetu, nõrk armastus teiselt poolt.

Iseäranis hea aeg pihiks on **paastuajad**. Kirik on targalt seadnud need ettevalmistuse ja puhastumise ajad enne suuri pühi. Selleks, et parimal viisil, ettevalmistatult vastu võtta Kristuse ülestõusmise ja sündimise püha, Jumalaema Uinumise püha ja ülemapostlite Peetruse ja Pauluse mälestuspäeva. Et iganädalased kolmapäev ja reede oleksid meile meenutuseks Kristuse kannatustest maa peal ja ühtlasi ettevalmistuseks pühapäevaseks **euharistiaks**, Jumalikuks liturgiaks.